

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij gelegenheid van de priesterwijding van Ad van Luijn, Kapel van de Priester- en Diakenopleiding Bovendonk te Hoeven, 22 mei 2022

Handelingen 15, 1-2.22-29

Apokalyps 21, 10-14.22-23

Johannes 14, 23-28

Broeders en zusters, een hele stap die we vandaag mogen horen en nemen. Het is een bijzondere stap die we ook in de context van de paastijd mogen zetten. De paastijd die al een aantal weken aan de gang is. Waarin steeds opnieuw het refrein klinkt: de Heer is verrezen, Hij leeft. Het was na een moeizame start met veel twijfel voor de leerlingen een grote vreugde om hun Heer na zijn verrijzenis te ontmoeten en in levende lijve te zien. En zo nodig zijn handen en zijn voeten aan te raken, waar de wonden van de spijkers te zien en te voelen waren (cf. Matteus 28, 9; Johannes 20, 24-31). Hij is het echt. Hij die zijn leven voor ons gaf, schonk toen zijn vrede aan zijn leerlingen (Johannes 20, 20-21). Het is prachtig dat we juist in deze tijd van Pasen elke keer lezen uit het boek Handelingen. Ook vandaag. En dat we mogen beseffen dat de stap die jij vandaag zet, Ad geflankeerd door je dochters, dat die stap in de lange traditie staat van geroepen worden en antwoord geven aan de verrezen Heer.

De eerste leerlingen waren verbaasd toen ze bij hun visserswerk werden geroepen om mee te gaan. En die verbazing was niet meteen de eerste dag over. Maar als je Jezus ziet en hoort, dan moet je wel onder de indruk komen van zijn vrede en zijn liefde, van zijn tekenen en boodschap. In de loop van drie jaar zijn ze gevormd. Niet 'omgeturnd', want dat is heel iets anders. Maar met hun hart zijn ze steeds meer gaan geloven in de vrede, in de liefde van Christus. Ze hebben gezien hoe Jezus tekenen stelde om zijn liefde en vrede te benadrukken. Genezing en verzoening, troost en opwekking uit de dood (cf. Johannes 11, 43). Het moet dan ook een enorme ramp zijn geweest om te zien dat juist die Heer die ze volgden met hart en ziel, aan het kruis hing en stierf. En de meesten van hen hadden zich verstopt, waren eigenlijk niet voor Hem in de bres gesprongen. Zelfs Petrus niet, die zo vaak had gezegd: U moet lijden Heer, dat verhoede God! En toen moest Jezus zelfs nog zeggen: ga achter mij staan, wat je moet doen wat de weg van de Heer is.

Hij sterft aan het kruis. De leerlingen verbergen zich. Nog wel hebben ze Hem een grote vriendendienst bewezen door Hem in een mooi graf te leggen, gewikkeld in doeken en met welriekende kruiden (cf. Johannes 19, 38-42). Een grote steen ervoor, je zou bijna zeggen als laatste afscheid. Maar het is die Heer, die in het graf gelegd is die bij hen komt en die tegen hen zegt: vrede zij u (Johannes 20, 20-21). En ze mogen zijn wonden aanraken en zijn boodschap van vrede ontvangen. Misschien hadden ze verwacht dat ze verwijten zouden horen: waar waren jullie toen Ik zo te lijden had? Maar het is de vrede die de overhand heeft, want zijn liefde is sterker dan de dood en Gods plannen zijn groter dan de dood. Gods plannen gaan een weg die tot op vandaag met ons gegaan wordt (Johannes 14, 6) als mensen van de Weg (Handelingen 9, 2). En daarom, Ad, is het vandaag een bijzondere dag om in de paastijd jouw wijding te vieren.

De Heer is al je hele leven met je onderweg. En steeds opnieuw spreekt de Heer je aan in wat je meemaakt en in wat je ziet. In wat je doormaakt en in wat je hoort. En steeds opnieuw is ook de band met God een rode draad voor jou geweest. Ik kan me nog herinneren, ik was net bisschop in

Rotterdam, dat ik minstens twee keer ben afgereisd naar Waddinxveen om te praten over aanvulling van het pastorale team, over de voortgang van de groeiende parochie. En jij was daar als bestuurslid. Je had het allemaal goed voor elkaar en je sprak mij toe over de richting die de parochie te gaan had. Ik had het gevoel dat ik bij jou op audiëntie was. Maar de rode draad van het geloof was verbonden met een groot inzicht in wat nodig is en wat nog ontbrak. En dat is altijd jouw grote kracht geweest, om te zeggen waar het op aan komt, maar ook te zien waar het nog aan schort. Om de weg van de Heer in vertrouwen te gaan en ook te beseffen dat nog niet alles zijn voltooiing heeft bereikt. Over die voltooiing lezen we in de tweede lezing, waar gesproken wordt over de Heer in de eeuwige stad waar Hij het licht is, waar Hij alles is (Apokalyps 21, 22-23). Hier moeten we ons nog behelpen met kunstlicht en ook een beetje duisternis. Maar de Heer geeft ons de toekomst, die open is gemaakt door zijn dood en verrijzenis.

Vandaag broeders en zusters, mogen wij vieren dat Ad de roepstem van de Heer verstaat om diaken te worden. Maar we kunnen ook zeggen: je hebt de Heer eerder gehoord en zijn roepstem en beantwoord toen je in het huwelijk trad met Loes. En je hebt die stem van de Heer eerder gehoord toen je met hart ziel vader bent geworden van je dochters. Die roeping en dat antwoord gaan door. Die horen bij je leven, die horen bij de rode draad van Gods aanwezigheid van jou in ons midden. En nu is er opnieuw een 'ja'. Zojuist is er aangaande jou als wijdeling een aanbeveling voorgelezen. Het is goed dat dat gebeurt, dat je hoort hoe je in de loop van studie en stage bent gegroeid op de weg naar het diaconaat. En op die weg neem je ook de weg van het vaderschap mee. Je eerste roeping blijft. En deze roeping tot het gewijde ambt wordt er niet aangeplakt, maar zal een roeping zijn die nog meer verdiept hoe groot de liefde van God is, hoe groot zijn nabijheid is, dat Hij zelfs in momenten van leegte, in momenten van teleurstelling en pijn je niet loslaat maar vasthoudt.

Broeders en zusters, als wij vandaag deze diakenwijding vieren is het ook belangrijk dat u daar met heel hart mee instemt. Niet zo van: mooi voor Ad, fijn voor het bisdom Rotterdam. Maar dat we ook zelf opnieuw herinnerd worden aan de band met de Heer. Hij heeft ons als Kerk bij elkaar geroepen, omdat het geloof en de hoop en de liefde het beste beleefd en gediend kunnen worden in de gemeenschap van de Kerk. Om elkaar te steunen, om elkaar te bemoedigen en aan te vullen waar het nodig is. Soms is de één bedroefd en de ander in staat tot bemoediging (2 Korintiërs 1, 3-4). Soms vindt de één geen woorden voor het gebed, maar zal een ander een goed woord voor je doen. En als het gaat om de vele gaven van de Geest moet niemand van ons proberen om ze allemaal in zichzelf te verenigen. Als het gaat om de opdracht van het evangelie, moet niemand proberen dat allemaal zelf te doen als een eenmansbedrijf. We zijn elkaar gegeven in een gemeenschap van liefde die leeft van de verzen Heer, in een gemeenschap van liefde die het vooral van de kracht van de Heilige Geest moet hebben (1 Korintiërs 12). Niet alleen om de roepstem van de Heer te verstaan, maar ook om die roepstem te kunnen beantwoorden met een volmondig 'ja'.

En zo, broeders en zusters, met Ad in ons midden die straks diaken wordt gewijd, wordt u ook herinnerd aan uw eigen roeping. Wat vraagt de Heer van u en wat draagt u bij aan de gemeenschap van de Kerk? En dan niet alleen in de Kerk, maar ook in de missionaire opdracht naar buiten toe. Waar geeft de Heer u de kans om zijn liefde te verspreiden? Waar geeft de Heer u de mogelijkheid om te bidden voor mensen die erom vragen? En waar geeft de Heer u de gelegenheid om van hoop te spreken en van toekomst? Het is nog geen Pinksteren, dus u mag er rustig een aantal dagen over nadenken. Eén ding is duidelijk, u mag ze niet toevertrouwen aan Ad, van: we hebben een diaken en

die gaat ervoor aan de slag. Nee, die heeft zijn eigen plaats in onze gemeenschap, te midden van de andere diakens, en straks ook te midden van de priesters.

Gisteren toen we hier college op Bovendonk hadden, hebben we uitgebreid tijdens onze les over het wijdingsgebed gesproken. Er staat zoveel in over de roepstem van de Heer, over het volmondig ‘ja’ dat nodig is als diaken. Een diaken is een voortrekker op de weg van de caritas, juist ook om velen van ons mee te krijgen op het spoor van de Heer (“Dat hij [...] door zijn voorbeeldige levenswandel het heilig volk opwekt tot navolging”). We doen het niet uit eigen kracht. Dat maakt Jezus duidelijk in het evangelie volgens Johannes dat we vandaag horen. In het voorafgaande hoofdstuk is de Heer met zijn leerlingen samen voor het laatste avondmaal en heeft Hij de voeten van zijn leerlingen gewassen. Een dienstwerk dat eigenlijk voor slaven of ingehuurde krachten was bedoeld. Maar de Heer laat zien wat de weg van zijn evangelie betekent: dienen in plaats van gediend te worden. Natuurlijk, dankbaar zijn voor je talenten. Natuurlijk, dankbaar voor het geloof dat je krijgt, voor de liefde die je wordt toevertrouwd, voor de hoop die je mag hebben. Maar boven alles om de vraag te stellen: hoe kan ik dat ten dienste stellen van de groei van het rijk van God? Ik heb u een voorbeeld gegeven, zegt Jezus, opdat gij evenzo zult doen (Johannes 13, 15).

In het hoofdstuk dat we vandaag lezen zegt de Heer wat Hij van zijn leerlingen, van zijn Kerk, verwacht en wat Hij toevertrouwt aan zijn leerlingen: zijn woord onderhouden met de liefde, de hoop en de vreugde die aan hen gegeven worden in kracht van de Heilige Geest die de Helper is (Johannes 14, 23-26). En met de kracht van de dienstbaarheid die de Heer zelf zo eigen is en waarvan wij mogen leren. Als je al iets leert in de vorming en de toerusting om diaken te worden, is het wel om te weten dat het een dienstbare taak is. Het wordt “een zware taak” genoemd (cf. ritueel, uitverkiezing van de kandidaat) en daarvoor schrikken we wel eens terug als het in de loop van de tijd wat moeilijk gaat, wordt gezegd: “ja, het werd al gezegd dat het een zware taak is.” Maar ik zou zeggen: zucht dan heel diep en ga over tot de orde van de dag. Want het is de Heer die ons zijn Helper, de Heilige Geest, geeft. Niet alleen om óns werk te voltooien, maar ook ons gezamenlijk werk te stimuleren. Niet alleen om het dienstwerk van Ad met geestkracht te vullen, maar om ook ons en zijn werk met elkaar te verbinden.

Mogen deze eucharistie, die zo prachtig in de paastijd wordt gevierd en de wijding van Ad in het centrum, ons herinneren aan de oneindige liefde van God. En mogen we beloven dat we voor jou blijven bidden, Ad, als jij het voor ons blijft doen, om zo in gezamenlijkheid dienstbaar te blijven aan de Heer (cf. Handelingen 15, 26: je inzetten voor de naam van onze Heer Jezus Christus’) en de rode draad van Gods liefde door te geven ook in de generaties die komen. Amen.